

V CHALOUPCE U LESA V.

Neděle, 23 září 2007

V minulém vzpomínání jsem vám slíbila povědět o tom, jak se vlastně stalo, že k naší rodině neodmyslitelně patří jedna krkonošská chaloupka na strmé stráni. Tenhle trochu zamotaný příběh začal už v roce 1934. V tomto roce totiž tatínk v strýček koupil malou chaloupku na "naš" stráni.

Koupil ji od jedné staré ženy, která tam hospodila sama, opuštěná, a vysoké hory ji už zmáhaly. Odešla proto kamsi do německa. I v Krkonoších byl znát vliv tehdejší politické situace, a tak jí naše starousedlíci trochu zazlívali, že prodala chalupu do Čech. Ale tak to bylo, díky tomu naše rodina v milované Krkonoších zapustila kořeny. Ke strýčkovi do chaloupky, které se podle trochu netypické barvy říkalo "modrá", jezdili i další příbuzní. Byl mezi nimi i tatínek, který už coby malý chlapec zdolával kopce a lapač vzhůru strání spolu se svým bratrem a rodí a získával tak své první "horalské zkušenosti". Pak příští rok 1938 a s ním nejdříve mobilizace, poté mnichovská dohoda a následně zábor pohraničí. Tatínek, a ani ne čtyřletý, má na tuto dobu v Krkonoších živé vzpomínky: Jak jeho maminka v chalupě pekla českým vojákům vdolky a oni jí nosili houby... A jak asi trochu nerozuměla, že se stala v chalupě, jak jen to bylo. - Tedy - alespoň se domnívala, že se stala tak dlouho, jak jen to bylo. Jednoho rána se probudili a zjistili, že už nejsou v Československu. Najednou byli v Německu a byl tu problém - jak se bez dokladů dostat domů? Čekala je přes hranici cesta už k novým hranicím a tam celníci... Čeští celníci - našťastí. A tak chlapeček-tatínek dostal pokyn, ať se vrátí, že je mu zima a celníkům se zalíbilo malého chlapce, nechali se obklopit a přes hranice tuhle svéráznou dvojici pustili. Tím ale na dlouhých letech dali Krkonoším sbohem... Z tatínka se stal kolák a hned v následných poválečných dnech, v únoru roku 1945, se s rodiči a strýčkem vypravili znovu do hor. Svoji milou modrou chaloupku našli v dezolátním stavu. V době války do ní nastěhovali jakési vybombardované Berlínčany a ti se k ní chovali více než macešky. Ztopili trámy z půdy, a vše, kde co. Na naší stráni však byla volná jiná chalupa - po jakémsi továrníkovi z Jablonce nad Nisou. Byla to chalupa nová, jako jedna z prvních v Krkonoších vůbec stavěná vyloženě pro rekreační účely. Byla krásná a obrovská. Tatínkově rodině se nakonec podařilo tuhle chalupu získat do tzv. národní správy. Ale ani z téhle chalupy se však netáhli dlouho. Příští byla nová reforma, odsun Němců a následně rok 1948. V té době, po odsunu, už byla v národní správě zabrána většina chalup. Peníze, které byly po nové reformě vázané a daly se uvolnit jen k těm, kterým už předtím, mohly být uvolněny právně na odkup takovýchto chalup do vlastnictví. I tatínk v strýček a rodiče předpokládali, že hned, jak se chalupa odkoupí, ale po roce 1948 se zalíbila jakési státní instituci a místo plánovaného odkupu našim rodině zbyly jen peníze pro pláň. Tatínkova maminka, moje babička, kterou jsem neměla příležitost nikdy poznat, ale byla velmi šetrná, a tak se jí podařilo v blízkosti této velké chalupy přece jen ještě zajistit poslední volnou chaloupku. V té době byla v záboru lesní správy, která ale postupně jež, které z nich uvolňovala, a tak konečně - v roce 1949 - naše rodina v Krkonoších už definitivně zakotvila. Ovšem, nepřijete si vidět, jak to v reálném životě vypadalo, v jakém byla stavu... Valerie .